

Tại paris pháp .

Mẹ Trâm :

- ông ơi là ông , con Trâm nó ngu rồi ..

Bố Trâm :

- sao thế bà , có chuyện gì nói rõ tôi nghe, cứ xồn xồn lên thế thì giải quyết được vấn đề gì ..

Mẹ Trâm tay cầm chiếc điện thoại trên tay ..

- cái Trâm nó vừa gọi về cho tôi báo người thằng Minh đang giam giữ nó .

- về tội gì ?

- nó đại dột làm hại □hế đứa bé trong bụng bạn gái thằng Minh ..

Bố Trâm tay cầm cốc trà trên tay rồi rơi xuống đất , miệng há lớn ..

- chuyện này ..chuyện này bà định tính sao ?

- còn sao nữa , thằng Minh nó là ng lạnh lùng vô tình , con gái ông lần này □hế chắc ..

- tôi đã bảo bà rồi , bà còn cứ nuông chiều nó cho lắm vào .

- giờ ông quay sang trách tôi .

- đúng là con hư tại mẹ .. rồi cả cái gia tài này khéo còn chả đứng vững vì nó ..

- không được ..tôi nhất định phải cứu con bé .

Thư từ ngoài đi vào :

- mới sáng sớm mà bố mẹ đã to nhỏ gì thế ..

Bà mắt sáng lên khi thấy Thư , bà chạy ra bám vào hai tay Thư :

- nhớ đi con , nhớ đi con ..

Thư nheo mắt :

- mẹ ..mẹ ..

Bố Trâm :

- bà bình tĩnh ..mà con vừa sang chơi à ..

Thư :

- lẽ ra nay con sẽ cùng chồng con có hẹn với đối tác Việt Nam ..nhưng người ta có việc lại hủy lịch vào khi khác ..tiện đường con qua đây thăm bố mẹ luôn ..

Mẹ Trâm nhìn Thư , mắt rung rung rồi ngồi phịch xuống ghế :

- bố mẹ xin lỗi lại làm khổ con lần nữa ..

Thư cười :

- mẹ nói gì vậy bố .

Ông lắc đầu nhìn bà..

Bà cầm tay Thư ..

- có sự thật bố mẹ đã dấu con lâu nay .

Thư tròn xoe mắt nhìn mẹ ..

- là sao ? Con vẫn chưa hiểu .

- con phải thật bình tĩnh nghe mẹ nói .

Thư gật đầu ..

- thực ra , ký ức hiện tại của con chưa phải là tất cả , con đã bị mất đi phần ký ức tuổi thơ .

Thư sững sốt :

- rồi sao nữa ..

- con có muốn đi tìm lại phần ký ức đấy k ?

Thư thở dài :

- con vẫn luôn thắc mắc tại sao con lại không nhớ một chút gì về sự khôn lớn của bản thân , cầm tấm bằng tốt nghiệp đại học nổi tiếng của Pháp trong tay mà con vẫn không thể nhớ ra được khoảng thời gian đến trường .. thì ra là vậy , tại sao đến bây giờ mẹ mới nói cho con .

Bà ngập ngừng :

- mẹ xin lỗi , mẹ cứ nghĩ như vậy sẽ tốt cho con, cho đến bây giờ mẹ đã nghĩ lại , ai cũng cần có tuổi thơ , ai cũng cần phải biết mình lớn lên thế nào ..

Thư gật đầu nhìn xa xăm ..

- mẹ nói có lý , nhưng con nghĩ con của bây giờ sẽ tốt hơn rất nhiều ..

Bà buông thõng hai tay :

- nếu mẹ nói , con đã từng yêu một người quý hơn cả sinh mệnh của con thì sao ?

Thư nheo mắt :

- người ấy như thế nào mẹ ?

- mẹ không biết diễn tả sao , nhưng nếu con muốn tìm hiểu thì ngày mai cùng mẹ tới bệnh viện nhé ..

Thư băn khoăn :

- mẹ để con suy nghĩ thêm được không ? Con vẫn chưa thể hình dung hết được mọi việc .

Bà giật mình :

- không được .. việc cấp bách lắm rồi , không còn thời gian để nghĩ nữa đâu ..

Ông :

- ơ hay cái bà này ..

Thư nheo mắt nhìn mẹ rồi thở dài ..

Tại Việt Nam ...

Thúy được xuất viện sau 2 ngày điều trị , tinh thần cô cũng chẳng khá hơn là mấy , cô vô

cảm với mọi thứ xung quanh..

Anh dìu cô vào trong :

- chúng ta được về nhà rồi .

Thúy nhìn xung quanh một lượt rồi lặng yên , ánh mắt vô hồn ..

Giúp việc :

- đầu bếp đã chuẩn bị sẵn đồ ăn rồi thưa cậu ..

Anh đỡ cô ngồi xuống bàn ăn ..cầm con tôm hùm khéo léo gỡ thịt ra cho cô ..cô cười rồi chỉ tay vào bụng mình :

- bé , bé thích ăn tôm hùm..

Mắt anh rung rung nhìn cô :

- em thích ăn tôm hùm hả ?

Cô lắc đầu :

- không..bé trong bụng tôi này..

Bà nội từ trong bếp đi ra nhìn cô :

- con bé nó vẫn chưa chịu chấp nhận được sự thật rằng đứa bé đã k còn , điều này chính tỏ nó đặt hết tình cảm vào đứa trẻ..

Anh gật đầu :

- lỗi tại cháu đã không kịp bảo vệ được mẹ con cô ấy , chỉ vì cái tôi của cháu quá cao..giá như cháu chịu hạ mình xuống một chút thì mọi chuyện đã khác..

- bà cũng có lỗi một phần trong chuyện này , bà đã tin không đúng người..còn cái Trâm , cháu định giải quyết sao ?

- có gan làm phải có gan chịu bà ạ..cháu sẽ ép cô ta không điên cũng phải thành điên..

- như vậy có quá nhẫn tâm không ?

- đến nước này, không gì là nhẫn tâm cả..bà đừng nói đỡ cho cô ta nữa , cháu ghê tởm hạng đàn bà lòng hơn rắn độc ..(ánh mắt căm thù)

Bà quay sang nhìn Thúy rồi gật đầu :

- bà đã sai khi tham gia quá sâu vào chuyện tình cảm của cháu , cháu cứ làm thế nào cảm thấy đúng là được..bà già rồi , đôi lúc không biết nhìn đúng người và có khi còn lẩm cẩm..bà luôn hi vọng cháu bà sẽ được hạnh phúc với lựa chọn của bản thân..

Anh nắm tay bà..

- bà mãi là người cháu tôn kính nhất..

Bà tiến đến kéo ghế ngồi bên cạnh thúy, nắm lấy tay cô :

- cô bé , bà mong cháu hãy sớm vượt qua nỗi đau này , bà tin cháu hiểu được lời bà nói..trong tâm bà , bà cũng rất đau lòng khi vừa mất đi một đứa cháu nội..cùng là phụ nữ , bà hiểu cảm giác hiện tại của cháu..bà đau 1 thì cháu đau 10 , bà hiểu mà...ráng lên nha , ráng vượt qua ..

Thúy quay sang nhìn bà rồi rơi nước mắt..

Mình nhận được cuộc gọi từ Dũng :

- tao vừa mới hay tin...

- ừ..

- cứ ngỡ ngày gặp lại là ngày hạnh phúc nhất mà cuối cùng lại là ngày đau nhất...giờ tao với Vân qua nhà mày đc không ?

Anh thở dài :

- tao cũng đang định gọi cho mày bảo Vân đến an ủi cô ấy dùm tao..

- rồi..qua luôn..

Vân bên cạnh Dũng :

- sao rồi ?

- nó nói qua luôn..

Vân sụt sịt khóc :

- khổ thân em tôi..chắc nó đau lòng lắm ...

Dũng nắm lấy tay vân :

- đừng khóc , tôi không muốn thấy em khóc..

Vân nhìn xuống tay Dũng rồi lờm :

- này , này..anh đừng lợi dụng lúc tôi yếu mềm mà cầm tay tôi nhé..

Dũng vội vàng bỏ tay ra rồi gỡ đầu :

- anh xin lỗi..mà 2 ngày qua sao anh gọi em không được ?

- tôi còn bận đi tiếp khách thế nên mới k biết những gì xảy ra với Thúy , thảo nào gọi con bé không được..

- em đừng đi tiếp khách nữa..

- ơ hay , nghề kiếm cơm của tôi mà không đi thì lấy cái gì đổ vào mồm..với lại không đi thì những tên ợm gái như anh móm cả lũ..

Dũng nhìn Vân :

- ở nhà anh nuôi..

Vân tròn xoe mắt nhìn Dũng :

- xạo..

- thật..từ hồi quen em , anh đã bỏ ợm gái lâu rồi..

Vân cười nhếch môi :

- anh không chê tôi dơ bẩn à ? Tôi không xứng với hoàn cảnh đại thiếu gia nhà anh đâu..

Dũng nắm tay Vân :

- chẳng có gì là không xứng, đâu ai được lựa chọn hoàn cảnh mình sinh ra..với lại anh có phải siêu phẩm gì đâu mà đòi cực phẩm..

Vân rút tay ra khỏi Dũng :

- thôi anh chở tôi đến nhà xếp Minh đi , tôi cần gặp em tôi..

Dũng gật đầu :

- anh đợi câu trả lời của em...

Thúy ngồi ban công phòng anh , ánh mắt đắm chiêu nhìn xuống vườn hồng..anh từ sau lưng

ôm lấy eo cô..

- mệt chưa ? Mệt thì vào nghỉ đi..

Cô lặng yên không trả lời..

Anh xoay người cô lại..

- nhìn ánh mắt em , tôi biết em hiểu những gì đang xảy ra , chỉ là em chưa muốn chấp nhận được sự thật..

Cô nhìn thẳng vào mắt anh :

- đừng thương hại tôi..

- em đang nghĩ tôi thương hại em , có thể đối với em , lời tôi nói là giả dối nhưng em phải tin vào cảm xúc của tôi lúc này hoàn toàn là thật..sau bao sóng gió , sau bao thăng trầm , giấc mộng duy nhất của tôi lúc này chính là bù đắp những tổn thương trong em..

Cô lặng yên không nói gì rồi bước vào trong , anh đứng đằng sau nhìn theo bóng dáng cô cho tới khi cô an phận nằm xuống giường nhắm mắt..anh quay ra ngoài ban công , lấy một điều thuốc rồi hít một hơi , mắt nheo lại..thư ký gọi cho anh

- tôi đã điều tra được quê hương cô Thúy rồi ạ..

- nói..

- cô ấy ở thôn A , xã C , tỉnh điện biên ..

Anh nheo mắt :

- Thông tin chính xác chứ ?

- tôi làm gì dám làm náo với chủ tịch ..

Anh thở dài , Trái đất thật tròn nhưng cũng thật bé , không ngờ em lại cùng quê ngoại với tôi mà bấy lâu nay tôi không hề hay biết ..ký ức tuổi thơ trong anh ùa về , anh nhớ có một cô bé Lọ lem khờ khạo luôn bị các bạn hàng xóm bắt nạt , ánh mắt cô bé ấy rất ngây thơ nhưng lại ngờ nghệch , mỗi lần cô bị người ta bắt nạt cô chỉ biết khóc mà không biết chống trả .. đã lâu lắm rồi anh không về thăm quê ngoại , xem ra ý trời cho anh gặp cô tại thời điểm này đối với anh mà nói cũng là một cái duyên ..

Anh quay người tiến đến ngồi cạnh giường , nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô , khi bàn tay anh nhẹ nhàng lướt trên mái tóc nâu hạt dẻ của cô , cô khẽ rùng mình rồi từ từ thả lỏng cơ thể ra một chút ..

- em có muốn về quê không ?

Cô mở mắt ra ngơ ngác xoay người lại nhìn anh , từ sâu trong đôi mắt ấy , anh bắt gặp nhìn ánh mắt này rất thân quen , quả thực rất giống với cô bé Lọ lem mà anh từng gặp ... vốn là người thông minh , anh không khỏi nghi ngờ và đặt ra câu hỏi trong đầu , cùng một thôn , một xã và cũng cùng chác lúa tuổi này , chẳng lẽ nào

- Ngày mai tôi sẽ cho em về quê một thời gian , em thích không ?

Cô gật đầu ...

Vân từ ngoài gõ cửa phòng :

- tôi vào được không ?

- vào đi. Phòng không khoá ..

Thuý nhìn thấy Vân , cô oà khóc rồi chạy ra ôm Vân ..

Dũng :

- tao với mày ra ngoài cho chị em cô ấy tâm sự ..

Anh gạt đầu , lúc bước đi không quên ngoảnh mặt lại nhìn cô ..

Dũng :

- đi thôi , còn nhìn gì nữa ..

Anh và Dũng mỗi người cầm cốc cafe ngồi phòng khách , anh tựa đầu vào ghế :

- ít ra với người khác , cô ấy còn thoải mái hơn khi ở bên cạnh tao .

Dũng :

- cũng biết thế cơ đấy ..

- mày xem , cô ấy vừa thấy Vân đã lao ra ôm cổ ..

Dũng thở dài :

- thường thì con người ta lúc có trong tay sẽ không biết trân trọng ..sau tất cả để lại sự nuối tiếc muộn màng ..nhưng không sao , chuyện buồn nào rồi cũng sẽ qua , có như vậy ta mới nhận ra trái tim mình thực sự muốn gì và cần gì .

Anh gạt đầu :

- tao nhận ra , tao đã yêu cô ấy mất rồi ..

- yêu con người cô ấy hay là cô ấy có nhiều điểm giống Thư .

- con người ..

- thế vụ cái Trâm , mày xử sao , có nể nang gì khi nó là em Thư ..

Anh nhếch môi :

- mày cứ chờ em Trâm quay trở lại và nhục nhã thế nào ..

Dũng cười :

- mày không hổ danh là máu lạnh vô tình ..

- lạnh đúng người , đúng thời điểm ... mà ít bữa nữa tao sẽ cho Thuý về nửa tháng ở quê , mày hỗ trợ thư ký của tao quản lý công việc giúp tao nhé .

- ồ .. ý tưởng hay , chuyện gì chứ chuyện mày giao tao Sẽ làm tốt nhiệm vụ .

Anh gạt đầu .

Ở trên phòng , Vân ôm Thuý khóc thút thít :

- cháu của tao .. nếu lần này lão Minh không làm ra trò vụ cái Trâm thì mày không được tha thứ cho ông đấy ..

Thuý nhìn Vân :

- là do cái Trâm làm ..

- ơ thế mày chưa biết gì ạ ..

Thuý gạt đầu .

- chắc lão ấy sợ mày đau lòng quá nên không muốn nhắc tới ..

Thuý cup mi xuống :

- em là người mẹ vô dụng ..
- không trách được mày , trách cô ta quá độc ác cộng thêm bản tính tin người của mày ..thôi chuyện qua rồi , rồi lại có những đứa trẻ khác ..
- em và người ấy , khoảng cách rất xa , anh ta cao cao tại thượng như một bậc vương giả , còn em , em chỉ là một hạt cát giữa trần đời .
- ơ con hâm này .. nghĩ linh tinh gì đấy .. tao thấy lão Minh thực sự lo cho mày , mày cũng đừng giả điên điên để hạ hạ lão ấy nữa ..nếu thật lòng yêu nhau , hãy cố gắng bỏ qua quá khứ một bên , cùng nắm tay nhau vun vén hạnh phúc ...

Thuý lắc đầu :

- em không giả điên , em thực sự k điều khiển được tâm trí của mình ..lúc tỉnh táo , có lúc như ai đó đã lấy cắp não của em rồi đấy..

Vân nhìn Thuý :

- thôi hết con bà. Liệu có phải mày chớm dấu hiệu trầm cảm không ?

Thuý nhìn Vân ..

- em chưa thể làm quen được cái sự thật nghiệt ngã này , chắc con em nó giận em lắm .. so với trách người khác , em trách bản thân em hơn , em mù quáng ai nói gì cũng tin , em ngu thật c ạ ..
- biết thế rồi thì phải sống tốt hơn để cho cái đứa nó ghét mình nó tức nổ hai con mắt ..

Thuý cười nhạt ..

Dũng và anh bước vào ..

Dũng :

- đấy , thằng Minh nó đang sợ em không cười được nữa. Giờ thì cười rồi nhá ..
- Anh mặt làm ngơ rồi nhìn Thuý ... Thuý nhìn anh , khoé môi chột nở ra nụ cười nhẹ..

Vân nháy mắt nhìn Dũng :

- thôi chúng ta về thôi , tôi nhớ có việc bận .
- ờ ờ phải , Minh à , tao cũng bận (nháy mắt Minh)
- tốt .. bận thì về đi ..
- ơ cái thằng này đuổi khách khéo thế .
- thì hai người bận mà ..

Thuý :

- không ở chơi thêm với em được nữa à .

Vân :

- thôi , nghỉ đi , ăn uống điều độ rồi khi khác chị qua.

Vân và Dũng nhìn nhau bước đi. Anh mặt làm ngơ :

- em ghét tôi thế à ?

Cô lắc đầu ..

- thế tại sao em không chịu nói chuyện với tôi .

Cô nằm xuống chầm chần ..

Anh :

- ơ kìa ..
- ơ quả mơ có hạt ..

Anh lật chăn cô ra :

- em thích quả mơ có hạt nữa không ?
- không đùa nữa , em mệt ..
- tôi còn chưa phạt em cái tội mấy ngày qua làm tôi khổ sở .
- đáng đời nhà anh ..

Anh cầm bàn tay cô :

- tôi này , đường đường là chủ tịch nổi tiếng tầm cỡ thế giới , trăm ngàn người nể sợ , ấy thế mà có người không biết sợ là gì , vậy phải xử lý sao ? Những ngày qua , bị em trong thấy hết những lúc yếu mềm nhất rồi , vậy có nên bịp mồm em lại không ?

- anh định làm gì ?

Anh bất ngờ hôn môi cô , cô tròn xoe mắt ngạc nhiên ...

Anh từ từ tách ra khỏi môi cô :

- tôi tha cho em vì cơ thể em còn rất yếu , ngoan ngoãn ăn uống điều độ , tôi dẫn em đến một nơi ..
- quê hương phải không ?
- sao em biết ?
- chính miệng anh nói ra mà ..
- thì ra là em hiểu , thế mà không trả lời tôi lấy một câu .
- em hiểu hết , hiểu được từ lúc bà nội nắm lấy tay em , nghe bà nói , em thấy rất ấm áp ..ban đầu em cứ ngỡ anh ghét em nên muốn hại mẹ con em ..
- hêm à , anh yêu con còn chẳng hết , sao có thể hại ?
- thế tại sao lúc đưa bé đưa em cốc sữa , nói có một chú đưa cho , em thấy anh mà .
- tất cả chỉ là tình cờ , hôm đó anh định cùng bà nội tới đón em về .
- sao anh biết em mang bầu ?
- thằng Dũng nói .
- thế nếu em k mang bầu.. anh có hạ mình đón em không ?

Anh gật đầu :

- thời gian qua , em làm gì anh biết hết , anh luôn đứng theo dõi em từ xa , chẳng qua anh muốn đợi thêm thời gian nữa để khẳng định lại một điều , ấy vậy mà anh đã sai rồi , anh sai rồi ..
- điều gì ?
- đó là anh đã yêu em chưa .
- rồi kết quả sao (ánh mắt chờ đợi)

Anh gật đầu ..

- em có tin rằng , đứng trước mặt bao nhiêu người phụ nữ , anh chỉ cương lên được với em ..

Cô đỏ mặt :

- không biết xấu hổ ..

Anh cười ôm cô vào ngực mình .

Tại biệt thự số 5..

Ông Đức mở khóa cửa phòng :

- tôi đã cho tất cả uống thuốc ngủ rồi , bà và nó tranh thủ đi đi ..

Mẹ Tuấn :

- liệu thằng Minh nó biết sẽ không tha cho ông .

- tôi là bố nó , nó không nhẫn tâm vậy đâu .

Mẹ Tuấn ngậm ngùi khóc :

- cảm ơn ông , mấy ngày nay tôi đã nghĩ thông rồi ..tôi xin lỗi ..tôi là bà mẹ ghê độc ác ..

Ông Đức lắc đầu :

- chuyện qua rồi , tôi mong bà và nó sống tốt hơn. Việc ngày hôm nay tôi làm coi như trả ơn bà đã ở bên cạnh tôi bao nhiêu năm qua .

Tuấn ôm tay nhắm mắt :

- chúng ta đi thôi mẹ ..

Mẹ Tuấn rơi nước mắt :

- ông nhớ giữ gìn sức khỏe nhá ..

Ông Đức :

- tài khoản ngân hàng với nhà của tôi thằng Minh nó biết hết , tôi có ít tiền mặt bà cầm lấy phòng thân ..

Mẹ Tuấn gật đầu nhìn chồng ...

Tuấn :

- đi thôi , còn luyến tiếc gì nữa ..

Tuấn cùng mẹ ra ngoài đường chính bắt chiếc taxi ..

- chúng ta định đi đâu ?

- dĩ nhiên là đến một nơi thằng Minh nó k biết . Rồi con sẽ làm lại từ đầu , có ngày con sẽ đến trả cho nó món nợ sống còn này .

- mà lại định làm gì nữa ? Bỏ đi , thế này chưa đủ khổ à .

Tuấn :

- thế thì mẹ chưa hiểu con trai mẹ rồi .